

oceniti. Ocenil-li žalobce předmět sporu nad 300 Kč, nejde o věc nepatrnou, třebaže v původním sporu nepřesahovala hodnota sporu 300 Kč.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1933, R I 1119/33.)

Rozsudkem pro zameškání ze dne 29. srpna 1931 byl nynější žalobce uznán povinným zaplatiti žalovanému 300 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce, by rozsudek pro zameškání ze dne 29. srpna 1931 byl prohlášen za právně bezúčinný. Předmět tohoto sporu ocenil žalobce na 400 Kč. *Procesní soud* prvního stolu žalobu zamítl. *Odvolací soud* odmítl odvolání. *Důvody*: Žalobce ocenil sice v souzeném případě předmět sporu na 400 Kč vzhledem k nákladům procesním a exekučním. Leč předmětem sporu jest v podstatě peněžitá suma, jejíž zaplacení chce žalobce od sebe odvrátiti žalobou, o niž tu jde, právě tak, jak jest tomu při žalobách podle §§ 35, 36 a 37 ex. ř. Jest tudíž pro ocenění předmětu sporu rozhodným jen peníz 300 Kč, k němuž nelze připočísti příslušenství. Ježto však předmět sporu nepřevyšuje hranici stanovenou v § 448 c. ř. s., jde v souzeném případě o nepatrnou věc, v níž lze podle § 501 c. ř. s. napadati rozsudek prvního soudu odvoláním jen z důvodů zmatečnosti uvedených v § 447 čís. 1 až 7 c. ř. s. Ježto taková zmatečnost nebyla uplatněna, jest odvolání nepřípustné. Odvolání jest však i opožděné, ježto rozsudek byl prohlášen při ústním jednání dne 7. dubna 1933 v přítomnosti obou stran, byl proto podle § 452 c. ř. s. účinným proti oběma stranám již od tohoto dne. Odvolání podané teprve dne 25. května 1933 jest proto opožděné.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k použitému odmítacímu důvodu, o odvolání rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud mylně posoudil povahu žaloby, vysloviv právní názor, že prý jde v podstatě o žalobu ve věci nepatrné. Vždyť žalobce domáhá se žalobou odčinění všech právních účinků rozsudku pro zmeškání okresního soudu v T. ze dne 29. srpna 1931 a jde zřejmě o t. zv. *actio doli*, založenou na obmyslném získání — *fraudulosního* — rozsudku pro zmeškání. Nynější spor nemá s původním rozsudkem co do předmětu sporu nic společného. Předmět sporu v této rozepři nezáleží v penězích a žalobce byl povinen podle § 226, druhý odstavec c. ř. s. a § 56 druhý odstavec j. n. jej oceniti, což učinil částkou 400 Kč. Nejde tu tedy vůbec o věc nepatrnou, nepřesahující hodnotu 300 Kč (§ 448 c. ř. s., v doslovu zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.), a odvolací soud neprávem posuzoval běh lhůty odvolací a otázku včasnosti i přípustnosti odvolání podle předpisů pro věci nepatrné.

Čís. 13016.

Ve sporu proti (tichému) společníku o zaplacení společenského podílu, nemůže se žalovaný domáhati zrušení společnosti.

Rozsudek, jímž se uznává na zrušení společnosti (čl. 125 obch. zák.), má moc konstitutivní, nikoliv deklaratorní.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1933, Rv I 600/32.)

Žalovaný přidružil se jako tichý společník k žalobci se vkladem 20.000 Kč. Proti žalobě o zaplacení tohoto vkladu namítl žalovaný mimo jiné, že jsou tu důležité důvody, opravňující ho ke zrušení společnosti. Ob a ní ž ší s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Žalovaný sice namítal, že žalobce neměl koncesi ku provádění automatických instalací, že byl i v tom směru uveden v omyl, že účele poměru smluvního nemohlo býti dosaženo, že žalobce smluvní povinnosti hrubě porušil, nezaplátiv žalovanému za práce montérské od dubna do 11. června 1929, že žalobce nic nepracoval, netvrdil však, jak činí nyní v odvolání, že z toho důvodu jest společenská smlouva neplatná, nýbrž tvrdil výslovně, že důvody ty ho opravňují podle článků 125 a 262 obch. zák. ke zrušení poměru společenského. Žalovaný společenský poměr podle smlouvy nevypověděl a netvrdil, že zažádal o zrušení společnosti podle čl. 125 a 262 obch. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně. Jak již odvolací soud správně vystihl, neuplatňoval dovolatel v řízení prvé stolice neplatnost smlouvy, nýbrž namítal, že tu jsou důležité důvody, jež ho opravňovaly ke zrušení společnosti podle čl. 125 a 262 obch. zák. Dovolatel jest však na omylu, domnívá-li se, že se mohl v tomto sporu domáhati zrušení společnosti. Rozsudek, jímž se uznává na zrušení společnosti podle čl. 125 obch. zák., nemá moc deklarativní, nýbrž moc konstitutivní, a pokud tudíž soud neuznal na zrušení společnosti, trvá společnost. Nemůže proto dovolatel v tomto sporu, v kterém se žalobce domáhá zaplacení společenského podílu, namítati, že jest oprávněn se domáhati zrušení společnosti, neboť jest to nerozhodné, pokud nebylo pravoplatně uznáno na její zrušení. Tento nárok může proto dovolatel uplatňovati jen žalobou, nikoliv námitkou v tomto sporu.

Čís. 13017.

Nejde o formální vadu, kterou má soud odstraniti z úřadu (§§ 84, 85 c. ř.s.), nejsou-li v žalobní odpovědi nabídnuty důkazy o skutkových okolnostech v ní tvrzených. Nedostaví-li se pak žalovaný k ústnímu jednání a takto zmešká příležitost napravit vadu, nastupují účinky zmeškání podle § 399 c. ř. s.

Nenabídl-li žalovaný důkaz výslechem stran v žalobní odpovědi, nesměl jej soud po návrhu žalobce, by bylo postupováno podle § 399 c. ř. s., provést z úřadu o tvrzení žalovaného v žalobní odpovědi.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1933, Rv I 1877/33.)